

Дружина върна той събира,
На волята си ги склони,
И времето безъ да простира
Рѣши се да се подиви.

Да обикаля планинитѣ,
Мжчителитѣ си да трий;
Що теглилѣ той злочестинитѣ
Колко годѣ да измий.

Или пъкъ родното му племе,
Ако се някакъ съживи,
И скочи за да се отнеме
На помощ да му се яви.

Но спи това злочесто племе
Въ дълбокъ и непробуденъ сънъ;
Въ тежки мѣки тегли, стене
Чернѣй отхвърлено навънъ,

Войвода щомъ си туй прѣдстави;
Потъ го побива по лице,
Какво да стори да направи
Съ раненото си той сърдце.

На пжтъ когато му се падне,
Макаръ и старъ, но като младъ,
Ще гледа какъ да се открадне,
Къмъ родниятъ си тича градъ.

На канаритѣ се възкача,
Градътъ изглежда отдалечъ,
Порони сълзи, горко плаче,
Изгубенъ е за него вечъ.

И щомъ прѣстане той да плаче
И сълзитѣ му да текатъ,
Изново хваща пакъ да краче
И връща се по сжщий пжтъ.

Читателю ти питашъ кой е
Злощастний този патриотъ,
Самъ си се усѣти, че той е
Дядо Ивановъ Панайотъ*).

*) Воеводата Панайотъ Хитовъ.